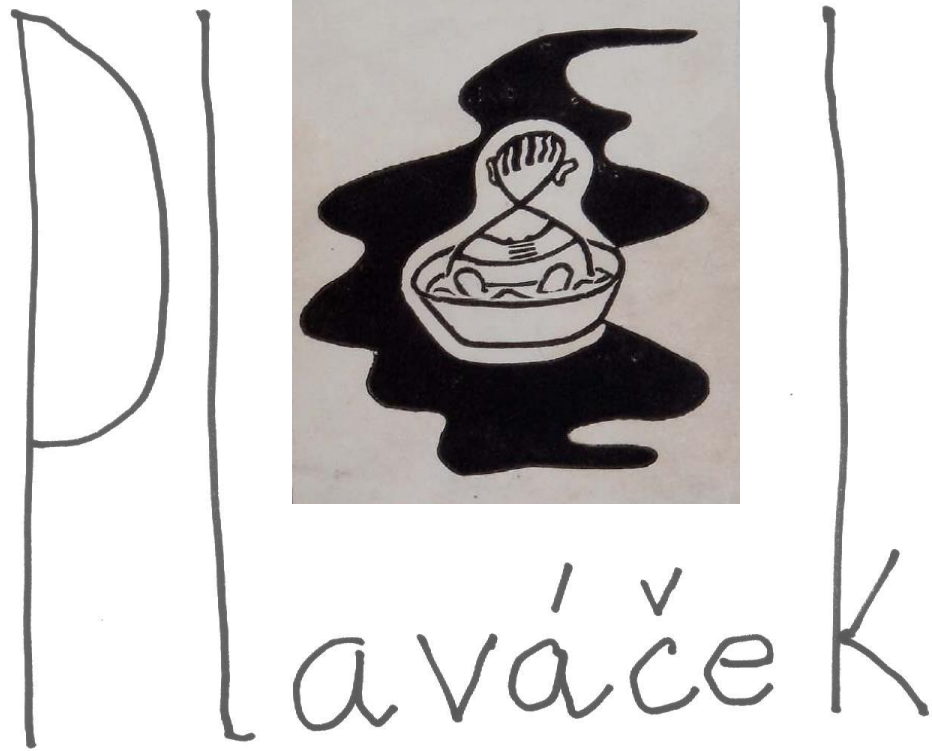

2024

č. 2

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 3. dubna 2024 v 17:00 v přírodovědném klubu „Café Barrande“ v ulici Ježkova 8 na Žižkově.

Zápis

Sešli jsme se v sestavě: **Petr, Pacík, Job, Pegas, Zub, Kost'a, Bob, Přemík, Pirilík**

Omluvenky

Úterý-středa budu v Budějovicích. **Cancidlo**

Ahoj vespolek, dneska nepřijdu. Přivezl jsem Efču z nemocnice po žlučníku (teda bez žlučníku), tak jsem tu za pečovatelku. 555 **Reyp**

Omlouvám se, mám co dělat ve Všenorech, **Kačka**

Zdravím, Prvostředečníci. Minulý měsíc jsem to prošvih – hygiena paměti, ale i to považuji za neomluvitelné. Dnes jsem se chtěl dostavit, ale přišel revizní technik na plyn a ostatní, kteří ho měli provázet a odmykat, nakvap onemocněli. Tak to zbylo na mě. Těšil jsem se, že to půjde rychleji, ale ono ne. Právě jsme skončili (19:49). Předpokládám, že v půl deváté ve zkamenělinách už nikoho nezastihnu., Těším se, že do třetice to klapne. **Yško**

Ahoj Prvostředečníci, omlouvám se pro dnešek, jsem pozván na vernisáž foto. **Zbyněk**

Telefonicky se omluvil **Chingo**, že mu sebrali oprávnění řídit auto. Pak poslal tento omluvný mail s pozvánkou: „Já taky nepřijdu, a nevím, jestli ještě někdy jo. Není mi dvakrát a navíc moje doktorka mi nehodlá vydat takové to povolení řídit auto. (To má poněkud smutně veselé vysvětlení, ale to vám povím, až se uvidíme). A taxíkem tady odsud a zpět, to se na mě prosím nezlobte, ale to prostě nejde. Tak mi nezbývá, než vás všechny pozdravovat a vzpomínat. A že se snad uvidíme spočívá v tom, že bych byl rád, kdybyste třeba někdy na konci dubna nebo o kousek dál přijali zase jednou pozvánku sejít se tady u nás dole u krbu. Nemuselo by to být v obvyklém termínu, ale to snad nevádí. Napřed se ale poradím s p.t. rodinou, protože sám i s pomocí Lídy bych to asi zvládal mizerně, takže se zkrátka pokusím to nějak vymyslet. Souhlasíte? A jestli ne, tak to stejně udělám“. **Chingo** pes 555

Ahoj všichni Prvostředečníci! Máme dneska doma pána, který opravuje a vyměňuje kabely, které sežral nebo nakousal Hanuš (Hanuš je náš králík). Je jich sežraných a nakousaných habaděj (dokonce několik habadějů), a bude to ještě trochu trvat. Takže přijdu pozdě nebo nepřijdu vůbec! **Pulec**

Včera jsem asi něco chytil, necítím se dobře a nerad bych to šířil, proto se pro dnešek raději omlouvám, příště ale určitě dorazím. S pozdravem **Mahu**

Program schůzky

Tentokrát ho určil Pirilík, který přinesl výborné klobásy, a pak organizoval schůzku do dvou segmentů. V prvním nás poučil o současné politicko ekonomické situaci v republice. Závěr byl dosti jednoznačný, že jsou všichni politici hajzlové a vyžířky. V druhém segmentu se rozjela diskuse o naší armádě a její výzbroji se závěrem, že bojové jednotky za socíku byly,

oproti týlu, dobře připravené odrazit útočníka, ale byly někdy problémy s telekomunikací. Schůzka se líbila. A také se líbila forma autentického přepisu Selimova interview z minulého čísla.

Přírodovědní klub je už zase otevřen a mimo jiné mají skvělé domácí limonády.

111Y555

Všem Pětkařům a přátelům Pětky

Letos by měly pokračovat vzpomínkové akce na vznik a dlouholeté fungování Pětky a na jejího zakladatele – Braťku. Po loňských úspěšných akcích bychom měli dokončit jejich plánovaný rozsah.

Jak jsem uváděl na velkém pětkařském setkání na Štvanici, měl by se uskutečnit výroční Nižborský táborák. Po konzultaci s kapitanáty oddílů je domluveno, že se bude tentokrát konat už první sobotu po první středě v červnu! Takže 8. června.

S Nižborem souvisí také potřeba dokončit a ve Výbrnici vztyčit nový vlajkový stožár, na který je materiál uložen u Fokyho na Zbraslavi. K tomu budou potřeba 2 až 3 dobrovolníci, kteří by ho pod dohledem Fokyho dokončili. Spojení na Fokyho je: foky@volny.cz. Jmenuje se František Kratochvíl a má dílnu na Zbraslavi, U Národní galerie 486. Kdo máte chuť se zapojit, domluvte se s ním nejlépe přímo na termínu. Pak bude nutné ten stožár dovézt do Výbrnice a vztyčit. To domluvíme, až bude připravený. Patku mám doma a dovezu ji tam někdy koncem května nebo začátkem června, aby se nikomu nezalíbila. Samotné vztyčení lze realizovat těsně před táborákem.

V původním záměru bylo také umístění pamětní desky na rodném domě Baťky, který má letos 130. výročí narození, na Žižkově, Blahnickova ul. 6. S panem domácím ale není možné navázat o této věci dialog. Buď bychom na něj museli vyvinout nějaký tlak, např. přes Prahu 3, nebo se na tuto lokalitu nevázat a případnou pamětní desku zkusit umístit na jiné významné místo. S Heklošem jsme to probírali a dospěli jsme k návrhu, že bychom jen renovovali, obsahově i materiálově, pamětní desku na Vinohradské vodárenské věži.

A pak je tu pramka, která se vloni zúčastnila závodu Přes tři jezy a uspěla! Ve své kategorii se umístila v první polovině startovního pole, a to i přes určité příhody cestou. Kdyby se na letošní ročník závodu dala dohromady mladší a lehčí posádka, která by se trochu sešla, musela by naše pramka být ještě mnohem úspěšnější. To je velká výzva pro rovery Pětky, aby se toho ujali.

A také by mělo být lépe zorganizováno natáčení celého závodu, aby byl kvalitní podklad pro plánovaný dokument.

Další akce jako almanach, pracovně nazývaný „Pětkařské Post bellum“, případná monografie o Braťkovi a zpěvník, jsou jiného typu a vyvíjí se samostatným stylem.

Reyp

Vtipy

Z Pulcova archivu

**Jednou z mých
superschopností je
schovávat si několik let
naprosto nepotřebnou věc,
kterou ale vyhodím přesně
týden před tím, než ji začnu
potřebovat. 💪🤪**

**Muži využívají lásku aby
měli sex. Ženy využívají
sex aby měly lásku.
Já využívám Penny
kartičku abych měla
jogurt za 6,90Kč.**

**Přijde uklízečka
na policejní stanici
s tím, že ji
v práci znásilnil chlap !
Policajt ji vyslechne
a pak povidá:
"Proboha ženská....
a to jste nemohla
někam utéct ?"
"Jó, a kam ?řiká uklízečka.
V levo zeď ! V pravo zeď !
Za mnou chlap a přede mnou
VYTŘENO !"**

Tohle vtíp není, je to jen pravda

U vchodu do Stellenbohmovy univerzity v Jihoafrické republice visí cedule, na které je tento text: „Ke zničení jakéhokoli státu na světě není třeba atomových bomb ani raket dlouhého doletu. Stačí snížit kvalitu vzdělávání a nechat studenty podvádět při zkouškách.

Pacienti umírají rukama takových lékařů. Budovy se hroučí rukama takových inženýrů a architektů. Peníze se ztrácejí vinou takových ekonomů. Spravedlnost mizí v rukou takových právníků a soudců.

Úpadek vzdělání je úpadkem národa!"

Vzpomínka

Yško poslal fotografii z oslavy 90letého výročí založení Pětky v Průhonicích. Fotka už v Plaváčku byla, ale neškodí se zase podívat, jak stárneme. Jen ten **Bobánek** nám už chybí

Přemík, Pacík, Bob, Bója, Kušnička, Jakub, Čamča, Košť'a, Luděk, Bobánek, Loulínek, Pegas, Chingo, Yško, Kačka

Na **Bobánka** vzpomíná **Selim**

Náš den s **Bobánkem** se odehrává v době, kdy jsme bydleli ještě v Praze v Petřínské ulici a Středokluky jsme užívali coby chalupu. Naše dvě dcery, Bára a Káča, byly přes víkend se skautským oddílem na nějaké lesní brigádě v lesích Křivoklátských. Byli jsme domluveni, že v neděli kolem poledne, to ta brigáda končila, pro ně dojedeme na smlouvané místo autem Trabantem, přivezeme jim nějakou svačku, naložíme je a odvezeme do Prahy... V neděli ráno, a to tedy bylo vedro, Alenka připravila dvě svačiny, a pak jsme spolu snídali venku pod slunečníkem... Uprostřed naší snídáně někdo klepe na branku, já šel otevřít, a v brance stál **Bobánek** a jeho pes... Prý, mám na starosti psa, tak jsem si myslel, že bych vás navštívil v těch vašich Středoklukách... No jo, jářku, pojd' dál, ale my máme program, bude to tedy jen na chvíli... Na stole zbytky snídáně a k tomu **Bobánkův** hladový pohled, to známe... Otázka – dal by sis něco – měla za následek, že Alenka **Bobánkovi** naservírovala jednu z připravených svačin, nic navíc v baráku nebylo... **Bobánek** se pustil do jídla, pes opruzoval, **Bobánek** dojedl a totálně se zpotil... Jářku, dal bych si sprchu. **Bobánka** jsem nasměroval do koupelny, tu jsme již měli. Po chvíli se **Bobánek** objevil a stěžoval si, že tekla jenom studená

voda. No, teplou jsme zde tehdy neměli... A šel čas... **Bobánek** se rozhlížel, co ještě zbylo na stole, výsledek – dostal tu druhou svačinu, kterou s velkou chutí sežral... Čas šel dál, já mu říkám, hochu jedeme pro holky na ten Křivoklát, je nejvyšší čas, najdu ti autobus do Prahy. **Bobánek** odvětil, nic nehledej, já pojedu s vámi... Nasedli jsme do Trabanta, pes byl pološílený, hledal si v autě nějaké chladnější místo, našel... Dojeli jsme na smluvené místo, naložili jsme holky, v Trabantu nás bylo pět a pes... Říkám – Alenko, dívej se vpravo, já se budu dívat vlevo, budeme hledat nějakou otevřenou hospodu... To se nám, kupodivu, po nějakých pěti kilometrech, podařilo, hospoda úžasná, jídlo úžasné, **Bobánkovi** moc chutnalo, **Bobánkovi** jsme konzumaci zaplatili... Dojeli jsme do Prahy, vyložili Trabanta, ale **Bobánek** stál se psem na chodníku, jako by snad ještě čekal večeri... Říkám Alence – já ho naložím i s tím psem a odvezu ho domů... Jo a ano... A to ten jeho domov v ulici Jilské byl tak deset minut pěšky z té Petřínské... **Bobánka** jsem odvezl, vyložil, z auta jsem pro jistotu ani nevystoupil a konečně nastal klid...

Při osmdesátinách **Bobánka** jsem tuto příhodu vyprávěl přítomným (fotka). Dal jsem si dramaticky záležet a v těch dramatických pauzách někdo z přítomných nahlas řekl – to snad není pravda...

Všichni se otočili na **Bobánka**, ten jen kýval hlavou a opakoval – ano, je to všechno pravda...

Pulcovy vzpomínky

Výlet s delfínem

Tapsy je moc pěkná holka. Je Angličanka a živí se pronajímáním plachetnic v „Punta Ala“. Mnoho mužů ji obdivuje a více méně tajně miluje, také Alberto. Alberto je přítel Massimův, což je syn Balba. Tak jsem se k tomu jobu dostal.

Alberto mi volal, jestli nemám pár dní volna, Tapsy by prý potřebovala pomoci. Měl jsem několik dní volno a udělat něco pro Tapsy, o to by se kterýkoliv muž ze Scarlína roztrhal, i já. Šlo o to, dopravit jednu „Jednapadesátku“ z Elby na Sardinii a předat ji tam nájemcům. Skipper Enzo byl sám a potřeboval posádku.

Tapsy dopravila nás dva gumovým člunem do Porta Azura na Elbě, kde loď stála. Nejdřív bylo nutné ji umýt a nablýskat a provést nutné opravy. Enzo mi ukazoval, jak by to dělal on, já mu zase říkal, jak bych to udělal já, dohodli jsme se okamžitě. Mosazné díly, jako šrouby, matky, kování a podobné, jsme koupili v Porto Azuro, kam jsme dojeli také natankovat. Večeřeli jsme pizzu hned vedle obchodu s kováním.

Spali jsme krátce, čas spěchal, k polednímu byly opravy hotové a mohli jsme vyrazit. V konzumu v Portu jsme nakoupili chleba, sýry, salámy a vodu, také na trochu vína zbylo.

Enzo byl zkušený skipper. Vysvětlil mi vše, co jsem potřeboval vědět pro řízení lodě a jak obsluhovat GPS-automatiku. Vítr nebyl příznivý, a tak jsme jeli na motor. Když si byl Enzo jistý, že se na mne může spolehnout, domluvili jsme si čas vystřídání a on si odešel lehnout. Měl prý za sebou několik tvrdých dnů a potřeboval se vyspat.

Řídil jsem loď jižním směrem. Na dosah jsme měli Monte Christo, ke kterému se ale nesmí, jen s povolením. Je to obrovská skála v moři a zajímala mě. Myslel jsem si, že to asi bude jedno, pojedou-li trochu blíž, než je ta stanovená distance dvou mil, ale viděli nás a vystřelili na varování. Tak jsem stočil loď do správného směru a pokračoval dále na jih.

Ačkoliv jede loď poměrně pomalu a moře okolo je daleké a široké, není to vůbec nudné. Ujistil jsem se, že mineme mělčiny dost daleko, a pak jsem se věnoval okolí. Nejdříve jsem pozoroval racky, jak se za námi prohánějí, doufajíce na něco ke snědku. Nedostali nic. Nedaleko lodi si hrálo pár delfínů, ale ti si nás vůbec nevšimli. V dálce napravo byla vidět silueta Korsiky, zatím co pevnina byla nalevo za obzorem. Okolo deváté se začínalo stmívat a obloha i se svým odrazem v moři měnila každou chvíli náladu. Vlastně to bylo celé uchvacující. Jen na tu samotou bych si asi musel zvyknout.

O půl desáté přišel na palubu Enzo. Vyspaný vypadal již lépe. Také měl hlad. Najedli jsme se, popovídali trochu a já jsem si šel lehnout. Zdálo se mi, že se mnou někdo mlátí o lůžko. Když jsem otevřel oči, viděl jsem, že to není sen. A zas už mě to zvedlo do vzduchu a znovu se mnou uhodilo do postele. Oblékl jsem se rychle a vylezl nahoru. Moře okolo se zdvihalo a obrovské vlny pohazovaly s naší lodí jako se splávkem. „Co je?“ ptal jsem se vyděšen. Enzo mi vysvětlil, že se náhle zvedl vítr, tudíž otočil loď na severozápad, a že se vracíme ke Korsice. Společně jsme drželi směr, pak odešel do kajuty, študovat mapu. Viděli jsme před sebou maják z Porto Vecchio, ale museli jsme se kvůli skaliskům přiblížovat jen opatrně.

Enzo mi vysvětlil, jak držet loď proti vlnám, a když viděl, že mi to jde, odešel si na chvíli lehnout. Jestli spal, nevím. Asi o půl šesté se začalo rozednívat. Enzo vylezl, vzal zase kormidlo a provedl loď mezi skalisky až k malému zálivu, kde jsme byli kryti před vlnobitím. Ale vítr tam byl stejný. Byly zde schovány již dvě lodě, jedna francouzská a jedna holandská. Zakotvili jsme v bezpečné vzdálenosti. Enzo mi vysvětlil, jak správně upevnit kotvu v písku.

Zřejmě měl pravdu, protože holandská loď se utrhl a posádka měla co dělat, aby ji nerozbili na skalách ve vjezdu do zálivu. K nám do závětrí se již nevrátili. Nasnídali jsme se, vlastně to byl už pozdní oběd, pak jsme zkusili podat radiem zprávu, kde jsme a že se nám daří dobře. Po mnoha pokusech dostal Enzo konečně potvrzení o příjmu depeše. Pak jsme šli spát.

Vzbudili jsme se k večeru. Vítr byl stále stejný, na pokračování v plavbě nebylo ani pomyslení. Otevřeli jsme láhev vína a povídali si. Enzo se zajímal o můj životopis, a pak mi vyprávěl svůj. Ten byl dost napínavý: Enzo byl elektroinženýr, dělal ale do mechaniky. Měl v Janově svoji firmu, ale díky podrazu janovské justice firma zkrachovala. I svoji krásnou plachetnici musel Enzo prodat. Toho zkorumpovaného prokurátora jsem znal, koncem sedmdesátých let utekl do Švýcarska, kde měl ulity své peníze, jeho syn je teď generálním prokurátorem ve švýcarském Tesíně. Protože vždycky plachtil, protloukal se teď Enzo opravami lodí nebo jako skipper. Šli jsme spát pozdě.

Ráno nebylo po větru ani stopy, nebe jako vymydlené, a tak jsme hned po snídani vyrazili. Moře bylo klidné, jen při přejíždění Bocche di Bonifacio bylo ještě cítit obrovské vlny ze středozevního moře. A dostali jsme doprovod: připojil se k nám delfín, kterému se zřejmě zalíbila naše loď. Proháněl se okolo a ukazoval, co všechno umí: plavat na zádech, skákat vysoko z vody, otáčet se ve vzduchu, a pak se zase hluboko potopit. Že svádí naši loď jsme pochopili, až když začal šťouchat nosem do přídě: „Vidíš, co všechno umím? Nechceš si se mnou také hrát? Pojd', šťouchni do mě taky!“ Byl s námi více než tři hodiny, musel být hrozně zklamán, že ta naše pitomá loď na jeho námluvy nereagovala. Opustil nás teprve, když jsme vjížděli mezi ostrovy Parco nazionale della Maddalena na severovýchodní špičce Sardinie. A pak již jen hodinku a půl a přistáli jsme v Cannigione, natankovali loď a předali ji skipperovi skupiny, která si ji najmula na příští tři neděle. Už na nás čekali.

Dostat se z Cannigione do Olbie, odkud nám odjížděla loď zpět na pevninu, nebylo snadné: nejdříve taxíkem do Arzacheny, odtud autobusem do Monti a z Monti vlakem do Olbie. Díky tomu, že veřejné dopravní prostředky jezdí pomalu a zřídka, mohl jsem se intensivně pokochat touto překrásnou, divokou sardskou krajinou. Jednou se sem budu muset vrátit na delší dobu! No a dále už v civilisaci: z Olbie lodí do Livorna, pak vlakem zpátky do Folloniky, kde nás vyzvedla Tapsy.

To byl výlet! A zážitek, jako bychom byli objeli půl světa! Nemyslíte?

Listárna

(Mírně upravený dopis **Zdeňka Selimovi**)

Braunau 29.února 2024

Ahoj **Selime!**

V posledním Plaváčku jsem si se zájmem přečetl **Reypův** interview s tebou a tvoji retrospektivu. Tvůj první tábor na Lipně 1958 byl prvním táborem, kterého jsem se nezúčastnil. Tenkrát mi právě začínal život, sloužil jsem vlasti.

Já jsem přišel do oddílu v roce 1952, hřímalo se na časy, skaut byl nedávno zakázaný a v Yachtklubu **Brat'ka** předával kormidlo 5.oddílu. Vybral si k tomu **Švíga**. Sám byl v pozadí, ale co se zodpovědnosti týkalo, byl v řadě první. Za vedení tajných skautských oddílů se zavíralo a soudci nebyli malicherní. **Brat'ka** a Velký kluci riskovali vlastní existenci a dávali ji k dispozici Pětce, tedy nám Malým klukům.

Brat'ka měl vždy přístavné, kteří jeho často geniální nápady realizovali. Těmi nyní byli Velký kluci. **Švígo** systém koordinoval. Velký kluci byli, vedle **Švíga**, **Autogen**-oddílový felčar, **Chingo**-fotograf, **Petr**-námořník, **Riki**-řemeslník, **Tonda** Plánička-klavírista a **Vorel-**

vojenský lékař. Mezi přístavnými byli ještě dva staří moudří členové původní Pětky, **Loula** a **Standa**. Ti oddíl provázeli na všech jeho, někdy krkolomných, cestách. Všichni tvořili pevný fundament oddílu.

Švígo vedl oddíl 16 let. Žil jím. Když s **Hankou** založili rodinu, tak se jeho priority změnila, a když přišel rok 1968 s obsazením Československa, rozhodli se pro emigraci. Radili se se **Standou**, který jim řekl: "Já nemám děti, tak zůstanu. A o oddíl se postarám."

Zdenek

Milý Plaváčku, zdravím!

Prožil jsem zde týden ve znamení "**Švígo**".

Až jsem měl chvílemi strach, že se tu za nějakým rohem objeví snad dokonce živý a dá mi přes držku za to, co jsem o něm "údajně" v Plaváčku napsal...

Dnes již je snad klid, tak sděluji...

Beru, souhlasím – už tu mám šanon s nadpisem "**Švígo**", na kolena stará...

Něco ale dodat musím. Můj přechod v mém interview "**Švíga** na Švece" je velmi špatně chápán. V době čtyř přístavných – Plaveček, **Bob**, **Fripi** a **Selim**, tábory Staňkov, tam jsme se my čtyři střídali ve vedení po týdnu, **Švígo** dojížděl na víkendy, pak Polsko, to jsme s ním coby s "šéfem" absolvovali celé, jsme my čtyři byli oddílem plně zaměstnáni a čistě mezi sebou, v klukovské hantýrce, jsme pro **Švíga** používali termín Švec...

Před oddílem, na veřejnosti to byl vždy **Švígo**. Takhle to prostě bylo.

Veseleji – ozvala se mi Švígova dcera Klára, dostali jsme se do poměrně čilého mailového styku a udělala mi velikou radost svými rozumnými názory a následně bezvadnou češtinou... Smutek mírný jsem ovšem pocítil při zjištění, že třeba ti dva, kteří by k tématu něco smysluplného mohli dodat, již nežijí – Standa a **Bobánek**.

Selim

Ahoj Pětko, dlouho jsem všechny hochy neviděl, ale příště to snad prolomím. Velmi srdečně všechny zdravím 555! S veškerou úctou, **Jezevec**

Chingo poslal do Plaváčka odkaz na simulace tváří význačných historických osobností. Tady je:

[armstrongeconomics.com/wp-content/uploads/2023/12/Christmas-History.mp4?_=1](http://armstrongeconomics.com/wp-content/uploads/2023/12/Christmas-History.mp4?_=)